

[Maigaard.]

regøgle forbrugerne et prisstop på fødevarer, som han umuligt selv tror på.

Ib Nørlund (DKP):

Der er meget i den debat, der har været ført siden i morges, som faktisk må forekomme spøgelsesagtigt. Der siges ét, og der tænkes på andre ting. Jeg ved ikke, om man ikke i den forbindelse burde overveje, hvordan man netop ved den form for debat har medvirket til at nedsætte dette tings forhandlingers omdømme.

Det er jo også af den slags forhandlinger, der i de forløbne måneder er udgået den politik, som har bragt de forhold her i landet, som statsministeren beskrev i sin tale forleden, men som han da mindst af alle kan fralægge sig ansvaret for. Man søger — og det har været prøvet før i dansk politik — at optræde som opposition fra statsministerstolen, på trods af, at man ikke har hørt på de advarsler, ikke har villet høre på de advarsler, som under hele begivenhedernes gang er blevet fremsat, på trods af, at det, man gang på gang har stillet i udsigt om de kriseløsninger, man foreslog og fik hevet igennem, viste sig aldeles uholdbart.

Sagen er jo, at der ikke kunne komme andet ud af den politik, som regeringen lagde an.

Det havde vi lejlighed til også her i tinget at sige den 20. september, og alligevel klamrede regeringen sig endnu en gang til magten ved hjælp af indvirkning på omskiftelige sind, som jo siden hen delvis er udskiftet. Jeg vil da også erindre om, hvordan man i debatten dengang fremfor alt sagde: vi har ikke tid til at tage et folketingsvalg, vi har så mange ting, der skal gøres, og det kan vi ikke tillade os at afbryde. Men man må spørge det høje ting: hvilke store, gode gerninger har man bedrevet siden den 20. september?

Det synes jeg nok rinder i tanken, når hr. Tillisch nu har overvundet sin ellers så store modstand imod dagsordensforslag og præsenterer det her fremsatte. Her kommer man jo igen og siger, at vi endelig ikke må tage et folketingsvalg, for det tager så voldsom en tid, og ellers vokser problemerne til det katastrofale. Men det er jo således, at de er vokset allerede, og derfor vil vi fra vor side opfordre til at gøre ende på forblændel-

sen og rent ud gøre sig klart, at der er skabt en situation, hvor det er nødvendigt, at den danske vælgerbefolkning får lejlighed til at tale med.

Det er også nødvendigt af en anden grund, som er fremgået af denne debat, fordi der jo fra forskellige af regeringens forligspartier er lagt op til, som det er blevet sagt, skabelsen af et stabilt flertal og et sort flertal, som man mente skulle styre landet. Man har set, hvordan forligspartiernes repræsentanter ydmygt har smøget sig om statsministeren og hans forslag, og vi oplevede, at selv hr. Glistrup har meldt sig i denne forbindelse. Det var jo en helt anden hr. Glistrup, vi oplevede i dag, end vi har oplevet så mange andre gange.

Jeg ved ikke, hvad der kan have fået disse forandringer med ham til at foregå, men én ting ville jeg dog gerne fastholde i den forbindelse, fordi hr. Glistrup lægger vægt på undertiden at fremstille sig som repræsentant for et arbejderparti. Der var fra fremskridtspartiets repræsentanter ikke ét ord om den behandling af dansk arbejderbevægelse, som ligger i regeringens forslag, ikke ét ord om, at man vil feje forhandlingsretten til side, ikke ét ord om, at man går ind for lønstop, alt imens priserne stiger, for det er jo ikke rigtigt, som det undertiden bliver sagt, at det her er et forslag om løn- og prisstop. Det fremgår simpelt hen af, at forslagene i deres betragtninger om dyrtidsordningen regner med, at pristallet fortsat vokser. Der er altså tale om et ensidigt indgreb.

Da fremskridtspartiet på den måde viser sig som et af den slags mere såkaldte arbejderpartier, der altid mener, at de rige skal have lov at tage først, nytter det jo fedt, at man i det valgmateriale, som fremskridtspartiet allerede har ladet fremstille, snakker sødt for de små. Jeg synes tværtimod, at sammenholdelsen af dagsordensforslaget med disse tryksager viser, hvordan man fra fremskridtspartiets side prøver mere og mere at placere sig som det, de har kaldt et gammelparti.

Man kan godt nære en vis beundring for den ydmyghed, som også de andre forligspartier udviser, i hvert fald når det gælder om kraft til at overvinde deres egentlige indstilling. De ved jo, at de af regeringen er blevet behandlet som underordnet tyende på de store gårde i gamle dage; alligevel